

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 grudnia 1955 r.

w sprawie zatrudnienia inwalidów wojskowych.

Na podstawie art. 25 ust. 5 i art. 43 ust. 1 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 37, poz. 159), art. 33 ust. 7 i art. 48 ust. 1 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiratów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 184), art. 33 ust. 7 i art. 40 dekretu z dnia 27 lipca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184) oraz art. 33 ust. 7 i art. 40 dekretu z dnia 9 listopada 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 43, poz. 273) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wydziały (referenci) rent i pomocy społecznej prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych, właściwych ze względu na miejsce zamieszkania inwalidów wojskowych, kierują ich do zatrudnienia stosownie do sprawności fizycznej i kwalifikacji zawodowych, zgodnie ze wskazaniami i przeciwwskazaniami komisji lekarskich do spraw inwalidzwa i zatrudnienia (KIZ).

2. Skierowanie inwalidy wojskowego do pracy następuje na jego ustny lub pisemny wniosek.

§ 2. Za inwalidów wojskowych, zwanych w dalszym ciągu „inwalidami”, w znaczeniu niniejszego zarządzenia uważa się:

- 1) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 37, poz. 159),
- 2) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiratów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181),
- 3) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 27 lipca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184),
- 4) osoby uznane za inwalidów na podstawie przepisów dekretu z dnia 9 listopada 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 43, poz. 273),
- 5) osoby uznane za inwalidów wojennych lub wojskowych na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r.

§ 3. 1. Zakład pracy obowiązany jest zatrudnić inwalidę skierowanego przez prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej stosownie do jego sprawności fizycz-

nej i kwalifikacji zawodowych zgodnie ze wskazaniami i przeciwwskazaniami KIZ.

2. Jeżeli stanowisko pracy nadające się dla inwalidy jest obsadzone przez pracownika zdrowego, zakład pracy obowiązany jest w ramach planów zatrudnienia przenieść tego pracownika na inne stanowisko, a na jego miejsce zatrudnić skierowanego inwalidę.

§ 4. Zakład pracy obowiązany jest zatrudniać nadal, stosownie do sprawności fizycznej i kwalifikacji zawodowych, inwalidów, którzy przed powstaniem inwalidztwa pracowali w tym zakładzie pracy — nawet bez skierowania prezydium.

§ 5. Zakład pracy obowiązany jest zawiadomić właściwe prezydium rady narodowej o podjęciu pracy przez inwalidę skierowanego przez prezydium, jak również zatrudnionego w przypadku określonym w § 4.

§ 6. 1. Zakład pracy obowiązany jest:

- 1) zapewnić zatrudnionym w zakładzie inwalidom warunki bezpieczeństwa i higieny pracy odpowiednie do rodzaju ich kalectwa (schorzenia),
- 2) dostosować i ulepszać warsztaty pracy do możliwości pracy inwalidów,
- 3) troszczyć się o stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych inwalidów, w szczególności przez organizowanie i prowadzenie dla nich odpowiedniego szkolenia zawodowego,
- 4) otoczyć inwalidów właściwą opieką.

2. W celu prawidłowej realizacji zadań wymienionych w ust. 1 zakład pracy obowiązany jest zapewnić zakładowym instruktorom inwalidzkim właściwe warunki pracy i pomoc w wykonywaniu ich zadań.

§ 7. Wydziały rent i pomocy społecznej prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi) obowiązane są udzielać zakładom pracy pomocy w sprawach związanych z właściwym zatrudnieniem inwalidów, a w szczególności w sprawach:

- 1) doboru zajęć dla inwalidów,
- 2) dostosowania maszyn, urządzeń i narzędzi pracy do kalectwa inwalidów,
- 3) zabezpieczenia właściwej opieki nad inwalidami.

§ 8. 1. Zakład pracy może rozwiązać umowę o pracę, zawartą z inwalidą, tylko z ważnych przyczyn za uprzednią pisemną zgodą prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, niezależnie od tego czy inwalida zatrudniony był na podstawie skierowania prezydium rady narodowej, czy też został przyjęty do pracy bez takiego skierowania.

2. W razie zaistnienia ważnych przyczyn, uzasadniających rozwiązanie z inwalidą umowy o pracę, zakład pracy obowiązany jest niezwłocznie zwrócić się do właściwego prezydium rady narodowej z pisemnym wnioskiem o wyrażenie zgody na rozwiązanie umowy o pracę. We wniosku należy wskazać powody zamierzonego rozwiązania umowy.

3. Prezydium rady narodowej, które otrzymało wniosek o wyrażenie zgody na rozwiązanie umowy o pracę z inwalidą, obowiązane jest rozpatrzyć sprawę i udzielić pisemnej odpowiedzi w sprawach dotyczących robotników w ciągu czterech dni, w sprawach zaś dotyczących pracowników umysłowych — w ciągu siedmiu dni.

4. Ważnymi przyczynami do rozwiązania z inwalidą umowy o pracę są przyczyny upoważniające pracodawcę do niezwłocznego rozwiązania umowy na podstawie:

- 1) przepisów art. 13, 14 i 18 rozporządzenia z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. Nr 35, poz. 324),
- 2) przepisów art. 32, 33 i 37 rozporządzenia z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. Nr 35, poz. 323).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
St. Zawadzki